

νων καθιστᾶ τὰς βροντὰς μᾶλλον ἐπικειμένους καὶ ἐπικινδυνωδεστέρους, οὔτε ὅτι μέγας κρότος ἐπήνευγέ ποτε τὴν πτώσιν κεραυνοῦ ἐπὶ οἰκοδομημάτων, τὰ ὅποια ἄνευ τοῦ περιστατικοῦ τοῦ κρότου δὲν ἤθελον προσβληθῆ.

Καὶ ὅμως προγγέλλομεν ἐπιμόνως νὰ μὴ τίθενται εἰς κίνησιν οἱ κώδωνες ἐν ᾧρᾳ βροντῶν, καὶ τοῦτο πρὸς ἀσφάλειαν τῶν κωδωνοκρουστῶν. Ὁ κίνδυνος τὸν ὅποιον διατρέχουσι κατὰ τὰς περιστάσεις ταύτας, εἶναι περίπου ἀνάλογος πρὸς τὸν κίνδυνον, εἰς τὸν ὅποιον ὑπόκεινται οἱ ἀπερίσκεπτοι οἰτινες, ἐν τῷ μέσῳ καταιγίδος, καταφεύγουσιν ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα. Ὁ κεραυνὸς προσβάλλει τὰ ὑψηλότερα ἀντικείμενα, καὶ ἰδίως τὰς κορυφὰς τῶν κωδωνοστασιῶν. Τὸ εἰς τὸν κώδωνα προσηρτημένον σχοινίον, ὑγρανθέν ὑπὸ τῆς βροχῆς, ὀδηγεῖ τὸν κεραυνὸν μέχρι τῆς χειρὸς τοῦ κωδωνοκρούστου· ἐκ ταύτης δὲ τῆς περιστάσεως συνέβησαν πολλὰ δυστυχήματα, ἐξ ὧν ἀναφέρομεν τὰ ἑξῆς·

Εἰς σοφὸς Γερμανὸς ἀπέδειξε, τῷ 1783, ὅτι ἐν διαστήματι 33 ἐτῶν, ὁ κεραυνὸς ἔπεσον ἐπὶ 386 κωδωνοστασιῶν καὶ ἐφόνευσεν 124 κωδωνοκρούστας. Τὴν 41 Ἰουνίου 1775, ὁ κεραυνὸς, πεσὼν ἐπὶ τοῦ κωδωνοστασίου τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωρίου Aubigny (ἐν Γαλλίᾳ), ἐφόνευσεν ἐν ἀκαρῆι τρεῖς ἄνδρας κρούοντας τοὺς κώδωνας τῆς ἐκκλησίας, καὶ τέσσαρα παιδία καταφυγόντα ὑπὸ τὸν πύργον τοῦ αὐτοῦ κωδωνοστασίου. Τὴν 31 Μαρτίου 1768, ἔπεσον ὁ κεραυνὸς ἐπὶ τοῦ κωδωνοστασίου τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωρίου Chabeuil (ἐν Γαλλίᾳ), ἐφόνευσε δύο καὶ ἐτραυματίσεν ἐννέα νέους ἐκ τῶν συναχθέντων ἵνα κρούσωσι τοὺς κώδωνας αὐτῆς.

(Ἐκ τῶν τοῦ Arago, 1851). (*)

ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ.

Τίνες αὐτοί, οἱ βαίνοντες μακρόθεν ὀπτημένοι,
Τὴν χάρτην τῶσαν γενεῶν ἐν τῇ χειρὶ κρατοῦντες;
Πολλάκις πίπτει πρὸ αὐτῶν νεκρὰ ἢ οἰκουμένη,
Οἱ ἄνθρωποι ἐκαστοτε ὑμνοῦσι προσκυνοῦντες.

Ὁ θάνατος διέγραψε καὶ βασιλεῖς καὶ κράτη·
Ὁ χρόνος ἔχει σήμερον καὶ ἐκ τῆς ἱστορίας
Τόσα ὀνόματα λαμπρὰ· ἀλλὰ διαφυλάττει
Τὴν μνήμην τούτων ἄθικτον μετὰ περιπαθείας.

(*) Εἰς τὰ παραδείγματα ταῦτα προσθέτομεν καὶ τὸ ἑξῆς, συμβάν ἐν Ἠπειρῷ τῷ 1385. « Τότε καὶ βροντὴ γέγονε μεγάλη ἐπὶ τοῦ καμπαναρίου τοῦ μοναστηρίου (ἐν Ἰωαννίνοις), » καὶ ψυχὰι δεκατέσσαρες ἐδροντήθησαν ». (Ἠπειρωτικὰ Μετὰ τὴν Νέστορα τοῦ Δουκός, Β'). Εἴ καὶ ὁ συγγραφεὺς δὲν ἀναφέρει δὲν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐσήμανον οἱ κώδωνες τοῦ καμπαναρίου, φαίνεται ὅμως πιθανόν, ἀπεὸ ἦσαν δεκατέσσαρες ἄνθρωποι συνηγμένοι ὑπ' αὐτό, οἵτινες καὶ ἔπεσον ἔτσι κεραυνόπληκτοι.

Ἡ δικυγῆς καρδία τῶν τὴν φύσιν κατοπτρίζει,
Οἰκοδομοῦσα εἰς αὐτῆς ὀρίζοντα ἄλλοιεν.
Ὁ κόσμος πᾶς ὁ ἄφωνος πρὸς τούτους ψιθυρίζει,
Ψελλίζει μόνον πρὸς αὐτοὺς τὴν τύχην του δακρύων.

Τίνες αὐτοί; οἱ ποιηταί· ἐν μέσῳ τῶν θνησκόντων
Ἀθάνατοι καὶ τοὺς θεοὺς αὐτοὺς δημιουργοῦντες.
Ἐν τῇ παλάμῃ τὴν ἀρχὴν τὴν ἄγνωστον τῶν ὄντων,
Καὶ πέραν τῆς ζωῆς αὐτῆς τὴν λύσιν συγκρατοῦντες.

ὦ Μωῦσῆ, συγκίνησις ὅποια σὲ κατεῖχε
Ὅπταν ἐραντάζισο τὸν ἄνθρωπον τὸν πρῶτον;
Δι' τυχ' ἐκεῖναι τοῦ Ἀδάμ ἦσαν αἱ σαὶ αἱ τύχαι,
Καὶ ἦσαν σὺ ὁ ἀληθὴς πατὴρ τῶν πεπτωκότων.

Ἦτο μικρὰ, πολὺ μικρὰ ἡ ἀνθρωπότης πᾶσα,
Καὶ σὺ δὲν ἦσο ὡς αὐτῆς ἡ φύσις ἡ χυδαία·
Καὶ ἡ ψυχὴ σου πρὸς καιρὸν τοῦ κόσμου ἀπυστάσα
Ἐξήτησε μυστήρια μελαμβάθῃ, ἀρχαία.

Δὲν ἦσο πλέον ἄνθρωπος ὅπταν εἰς τὸ πνεῦμα
Ἐκκοφόρις τὸν θεὸν ἐν τῇ δημιουργίᾳ.
Καὶ ἦσο μέγας ὡς θεὸς ὅπταν μ' ἐν του νοῦμα
Ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ μηδενὸς ἡ φύσις ἡ ἀγία.

ὦ Μωῦσῆ, ἐπέσαμεν! Μᾶς ἔρριψες σὺ μόνος,
Μᾶς καταράσθης, κ' ἕκαστος τοῦ κόσμου διαδαίνων
Περιπλανᾷ ἐν τῇ ὁδῷ τῇ καλουμένῃ πόνος,
Καὶ καταρᾶται ἐκυτὸν τὸν θάνατον προσμένων.

Καὶ θνήσκων, ὡς ἀνάθεμα προσθέτει λίθον ἔνα
Τοῦ τάφου του τὸ μάρμαρον εἰς τὸ ἀνάθεμά σου.
ὦ Μωῦσῆ, ἰδὲ ἐκεῖ ὅσῃ ἐσκορπισμένα,
Προσμένουσιν ἀνάστασιν, λατρεύουν τ' ὄνομά σου.

Δὲν ἔχει, ὄχι, αὔριον δὲν ἔχ' ἡ νύξ ἐκείνη,
Καὶ ἂν ζῶνιότητα μᾶς ὑπεσχίθης, εἶδας;
Εἶν' αἰωνία δι' ἡμᾶς ἡ τοῦ θανάτου κλίνη.
Ἀχ! ἐκοιμήθησαν αὐτοὶ τοῦλάχιστον μ' ἐλπίδας.

Τί' δι' ἡμᾶς παρέθεσες τὴν φύσιν ταύτην πᾶσαν;
Εἶρων, ἰδὲ τὰ ἄνθη σου, στολιζουσιν ἐν πτώμα.
Τὸ δένδρον διὰ φαρτρὸν δεικνύεται ἀκμάσαν.
Ἡ γῆ, ὡς τὸ παγκόσμιον τῶν ἐκθνησκόντων στρώμα.

Κ' ἐνῷ ὁ ἄνθρωπος περὶ ὡς κύμα ἐπὶ κύμα,
Ἡ φύσις ἡ ὑποταλῆς ὑπάρχει ἀκαραία.
Ἐξελίθεις πάλιν εἰς αὐτῆς τοθεῖς ἐπὶ τὸ μνήμα
Διακωνίζει παρ' ἡμῖν τὸν μέγαν βασιλέα.

Ποῦ ἡ εἰθανασία σου; οὐδ' ἔχνος πλέον μένει,
Ἐκ τῆς πλασάσσης τὸν θεὸν παλάμης σου κοιμᾶσαι
Ἵπνον βαθὺν, βαθύτατον· τὸν ἕπνον σου εὐφραίνει
Ἄν μοριάδας γενεῶν σὲ ἔξομνοῦσι πᾶσαι;

Τὸν ἕπνον σου πανόμοιον κοιμᾶται καὶ ὁ Νέρων.
Τῆς ἱστορίας δὲν βαρὺ ἀκούεται τὸ βῆμα,
Ἀφ' οἴου εἰς τὸν θάνατον κατοδυθισθὴ σπείρων,
Δὲν ἔχει ὁ νεκρὸς ἤχῳ, κ' εἶναι κωφὸν τὸ μνήμα.

II.

Ἡ ἰλαρὰ σου, Ὀμηρε, καὶ εὐλαδῆς καρδία,
Ποικίλα παραδίσσων συντρίμματα λαβύσσει,

Τὸν Ὀλυμπον ἀνέπλασε παρὰ τῇ κοινῶνι,
Καὶ ἐκ δευτέρου τοὺς Θεοὺς δημιουργεῖ ἡ Μοῦσα.

Ἀλλὰ τοὺς ἔπλασε πολὺ, πᾶρα πολὺ φράσεις,
Καὶ ἦτο μόνον τῆς χαρᾶς ὁ Ὀλυμπος προστάτης,
Καὶ ἐραντάσθη τοὺς θνητοὺς εὐδαίμονας, ἀκμαίους·
Εἰς ποῖον θὰ διπηγηθῇ ἡ θλίψις τὰ θεινὰ τῆς;

Γέρον τυφλὲ! τὸν Δία σου ὁ Προμηθεὺς σαλεύει,
Ἐκεῖ ἀνά τὸν Κυκλάσον προσηπασσαλευμένος,
Εἶναι τοῦ πόνου σύμβολον καὶ τῆς χαρᾶς ἡ χλοὴ,
Εἶναι προεἶμιον Χριστοῦ, Θεὸς συντετριμμένος.

Τοιοῦτον θέλει, Ὀμηρε, θεὸν ἡ ἀνθρωπότης·
Ὁ γὰρ τὰ σπλάγγνα καὶ αὐτῆς σπαράσσει καθ' ἡμέραν,
Καὶ εἶναι τῆς καρδίας μας τὸ αἷμα ἡ θεότης·
Τυφλὲ! εἰς μάτην ἔπλασε αὐτὴν ἱλαρωτέραν.

Ἡ οἰκουμένη σύμβολον ἐδέχθη ἄλλο πλέον,
Ἐάν ἐκ δάφνης στέφανον ἐφόρουσιν οἱ Θεοὶ σου,
Ἰδὲ, φέρει ἀκάνθινον ὁ Ἰησοῦς ἐκπνέων·
Σήμερον κλαίωμεν ἡμεῖς, κ' ἐγέλα ἡ ζωὴ σου.

Ἡ ἀνθρωπότης, Ὀμηρε, δὲν χαίρει, ἔχει πλέον,
Οὐδὲ τὸ χεῖλος μειδιᾷ· καὶ ἦδη ἡ καρδία
Πάλλει ἀλλὰ μετὰ παλμῶν ἀτάκτων καὶ βιαίων,
Καὶ ἔλειψεν ἀπὸ τῆς γῆς ἡ πρόωγν εὐθυμία,

Τὸ ἔδαφος ἐγήρασε καὶ τὸ φυτὸν βλαστάνον
Πρὶν κ' ἀνθήσῃ ὠχρῆ, γερᾶσκει πρὶν ἀνθῆσῃ,
Καὶ τῇ ζωὴν δυσήλιον καὶ ἔμπλεον βασάνων,
Καὶ θνήσκει πρὶν ὁ βίος τοῦ ἀκόμη τελευτήσῃ.

Τί θέλουν ἦδη οἱ τερπνοὶ Θεοὶ σου; Εἰς τὸ γῆρας
Εἶν' ἡ νεότης ὀχληρὰ καὶ πλήρης εἰρωνείας.
Ἦδη βαστάζει τὸν σταυρὸν μ' ἐξηραμμένης χεῖρας,
Ναὶ τὸν σταυρὸν, τὸ σύμβολον βρασάνου καὶ πικρίας.

III.

Δημιουργοὶ τοῦ ἠθικοῦ τῆς οἰκουμένης βίου,
Καὶ τὴν ἐλπίδα σπείροντες ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ,
Εὐδαιμόνησαν· ἀλλ' εἰς ἀσπὴρ ἐπὶ τῆς ὕψηλῳ,
Ἐλπίδος χύνει νάματα ἡ φράσις των γλυκαῖα.

Ὡς ἄσμα πένθιμον πτηνοῦ θρηνοῦντος εἰς τὰ δάση
Ἐκθνήσκει πέραν εἰς σιγὴν ἐξαίφνης βαθυτάτην·
Ὁ ἀνθρώπος ἐπὶ τῆς γῆς ἐπίσης θὰ περάσῃ,
Ἀφείδ' ὑπάρξεως φωνὴν καὶ πρώτην καὶ ὑστάτην;

Ὀνείρου ποῖου πλάσματα οἱ κόσμοι οὗτοι εἶναι;
Ποίας ὑπάρξεως σκιὰ πλανᾶται εἰς τὸ χῶμα;
Τὸ πρόσωπόν σου, ἀνθρώπε, πρὸ σαρκοφάγου κλίνας·
Γεῖλ' μὲ σὲ τοῦ σκελετοῦ τὸ τετρημένον στόμα.

Μηδὲν! . . . τί εἶναι τὸ μηδὲν; ἀρχὴν δὲν ἔχει ἄλλην,
Δὲν ἔχει τέλος, ἐν αὐτῇ γεννῶνται καὶ περῶσι.
Τοῦτο ὑπῆρχε πρὸ ἡμῶν, κ' εἰς τούτου τὴν ἀγκάλην
Ἐσχάτην ἐκφωνῶν ἀρὰν ὁ κόσμος θὰ ὑπνώσῃ.

Ἔρρε, ὁ ἀνθρώπος! ἀπὸ τοῦ λίθου διαφέρει
Διότι θνήσκει τάχιον, διότι πάσχει μόνον,
Διότι τὴν συνείδησιν τῆς συμφορᾶς του φέρει,
Ἔρρε ὁ ἀνθρώπος! Ἰδοὺ τὸ ἄσμα των αἰώνων.

Ἡ ἀνθρωπότης ἔκλειε· τροφοὶ τῆς οἰκουμένης,
Οἱ ποιητὰὶ ἐκοίμησαν μὲ ἄσματα τὸν θῆνον.
Ἐκάλυψαν τὸ πρόσωπον φορικώδους εἰμαρμένης,
Τὸν μειδιῶντα ἔδειξαν παράδεισον ἐκείνον.

Ἐκεῖ, ἰδὲ, ἀνέσπερος ἀνατολὴ ἀπλευταί,
Πνευματικὸς τις ἥλιος τὸν ἀνθρώπον φωτίζει,
Καὶ ἡ ψυχὴ εἰς ἄσματα τῶν χειρῶν νερκοῦται,
Λέξεις γραφίδος ἔριτος ἀπείρους ψιθυρίζει.

Ἐκεῖ ὁ δυστυχὴς πατὴρ τὰ τέκνα του εὐρίσκει,
Τὸ ἔρπνον ἀσπάζεται τὴν πατρικὴν του χεῖρα,
Ἐκεῖ ὁ ἔρως ὁ ἀγνὸς ὅστις ποτὲ δὲν θνήσκει,
Ἐκεῖ σιγῇ ὁ θάνατος, ἐκεῖ σιγῇ ἡ μοῖρα.

Γλυκὴ, γλυκὴ βουκάλημα· ἀλλ' ἦδη τὸ παιδίον
Ἡνδρώθη, δὲν κοιμίζεται μὲ ἄσματα, πλανᾶται
Εἰς τὸν λαβύρινθον αὐτὸν τοῦ κόσμου, καὶ θακρόν
Χωρὶς ἐλπίδος ἔρχεται, χωρὶς αὐτῆς κοιμᾶται.

Ναὶ! πλῆρον δὲν θεοποιεῖ τοὺς πόθους τῆς καρδίας,
Ἦδη ἀπὸ δὲν ἐπαυτῆ ἀπράγμονα προστάτην,
Πλανώμενος μετὰ τινος πικρᾶς ὑπεροψίας
— ὦ εἶμαι μόνος — ὠρυγὴν ἀφίνει βαθυτάτην.

Τὸν τάφον τοῦ ὁ ἀνθρώπος γεννᾶται ὅπως σκάψῃ,
Ῥάπτων τὸ σάβανον αὐτοῦ τὸν βίον ἀνάλισκει·
Ἡ ὑπαρξίς του πρὸς στιγμήν ἐπὶ τῆς γῆς ὁ ἀστράψῃ,
Διπλοῦται εἰς τὸν θάνατον καὶ θνήσκει, θνήσκει, θνήσκει

Ἄ ἀδελφοί μου, κλαύσατε, δὲν ἐπιστρέφει πλέον,
Δὲν ἐπιστρέφει ἡ ἐλπίς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης·
Ἐν φάντασμα διέρχεται τὴν οἰκουμένην κλαῖον,
Ἡ ἐπιστήμη, ὁ πατὴρ ὁ μέγας τῆς οὐδύνης.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΙΟΥΛΙΟΥ 4, 1866.

Τὸ νέον ὑπουργεῖον προαναγγέλλει πολλὰς οἰκο-
νομικὰς μεταρρυθμίσεις.

Ὁ Κ. Κεχαγιᾶς δὲν ἐδέχθη τὸν διορισμὸν αὐτοῦ
ὡς ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλ. καὶ τῆς παιδείας· ἀ-
ναπληροὶ δὲ αὐτὸν ὁ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν.

Ὁ ἐν Λονδίῳ Γ. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος Κ. Μ.
Σπάρταλης, οὐ τινος καὶ ἄλλας ἀγαθοεργίας ἀνηγ-
γείλαμεν, ἐδωρήσατο γενναίως τῇ φιλεκπαιδευτικῇ
ἐταιρίᾳ δέκα χιλιάδας δραχμῶν.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ὁ διάσημος νομομαθὴς Dufaure ὅτε ἔμαθε τὸν
διορισμὸν του ὡς ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν ἐν Γαλ-